

Sygn. akt I C 794/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sek. Sąd. Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2018 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda (...) S.A w W. kwotę 13 000 zł (trzynaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20.03.2018 r. do dnia zapłaty,

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Nakazuje zwrócić pozwanej A. S. kwotę 391,05 zł z tytułu niewykorzystanej zaliczki.

IV. Znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sygn. akt I C 794/15

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko A. S. o zapłatę kwoty 37 094 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 20 000 złotych - od dnia 26.07.2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 5 094 złotych - od dnia 18.10.2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 12 000 złotych - od dnia 19.07.2014r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że niniejszym pozwem, na podstawie art. 43 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2013 roku, dochodzi przysługujących jej roszczeń regresowych z tytułu wypłaconego odszkodowania od sprawcy zdarzenia, który w dacie powstania szkody nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym.

Powódka wskazała, że w dniu 9 września 2012 roku pozwana na skrzyżowaniu z ulicą (...) w miejscowości J. nie zastosowała się do znaku pionowego A-7 nakazującego ustąpienie pierwszeństwa przejazdu i spowodowała wypadek w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując bez wymaganych uprawnień samochodem marki S. o nr rej. (...), ubezpieczonym w (...) S.A., nie zachowała szczególnej ostrożności w trakcie wyjeżdżania z drogi podporządkowanej na skrzyżowanie, w wyniku czego zajęła drogę prawidłowo jadącemu z pierwszeństwem przejazdu pojazdowi marki N. (...) o nr rej. (...), którym kierował A. D. (1), doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, w następstwie czego A. D. (1) mimo zapiętych pasów bezpieczeństwa doznał obrażeń ciała w postaci m.in. złamania kości szczękowej lewej i sitowia, złamania kości nosa z przemieszczeniem oraz wstrząśnienia mózgu, które to obrażenia stanowią średnio ciężkie uszkodzenia ciała i naruszają jego prawidłowe funkcjonowanie na okres powyżej dni siedmiu.

Powódka wskazała, że w następstwie szkody zgłoszonej przez poszkodowanego A. D. (1) w ramach ubezpieczenia OC sprawcy, przeprowadziła postępowanie likwidacyjne szkody, w którym, w oparciu o ustalony 18% trwały uszczerbek na zdrowiu doznany przez poszkodowanego, wypłaciła odszkodowanie w kwocie 37 094 złotych, w tym kwotę 32 000 złotych tytułem zadośćuczynienia i kwotę 5 094 złotych tytułem utraconych korzyści. Zdaniem powódki wypłacone świadczenie nie było nadmierne, odpowiadało doznanej przez poszkodowanego szkodzie i krzywdzie.

Pismami z dnia 11.07.2013r. i 29.07.2013r. powódka wezwała pozwaną do zwrotu wypłaconego wówczas poszkodowanemu odszkodowania w kwocie 20 000 złotych. Następnie pismem z 03.10.2013r. roszczenie zostało uzupełnione o wypłaconą kwotę 5 094 złotych, a wezwaniem z 04.07.2014r. (doręczonym pozwanej 11.07.2014r.) powódka powiadomiła pozwaną o zobowiązaniu w wysokości dochodzonej niniejszym pozwem. Pozwana odmówiła zapłaty i w dalszym ciągu uchyla się od spełnienia świadczenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 7 września 2015 roku, wydanym w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy w Piszku nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania. (k. 103)

Pozwana A. S. wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu podniosła, że przez cały czas sygnalizowała gotowość do zapłacenia kwot żądanych od niej na zasadzie regresu, przy czym domagała się dostarczenia dokumentacji dotyczącej likwidacji szkody, zarówno w pojeździe, jak i szkody osobowej. Po analizie dostarczonych dokumentów, pozwana dokonała na rzecz powódki wpłaty odpowiadającej wysokości szkody w pojeździe, natomiast w zakresie szkody osobowej wskazała na wątpliwości, co do mechanizmu powstania obrażeń u A. D. (1). Zdaniem pozwanej, przyjmując, iż poszkodowany kierował samochodem z zapiętym pasem bezpieczeństwa, niemożliwym było uderzenie głową w kierownicę, bądź inne elementy wyposażenia samochodu. Z uwagi na powyższe pozwana wniosła o przedstawienie w tym przedmiocie opinii, która pozwoliłaby na usunięcie oczywistych wątpliwości. Powódka w odpowiedzi przedstawiła oświadczenie lekarza neurologa, z którego wynikało, że A. D. (1) miał możliwość doznania opisanych u niego obrażeń pomimo zapiętych pasów bezpieczeństwa. Zdaniem pozwanej zauważyć należy, iż owe oświadczenie zostało sporządzone przez osobę, która nie ma elementarnej wiedzy z zakresu rekonstrukcji i przebiegu wypadków drogowych, a co za tym idzie, nie mogło i nie może stanowić podstawy ustalenia odpowiedzialności pozwanej za powstanie obrażeń, które ewidentnie nie stanowią normalnych następstw zdarzenia drogowego, w którym uczestniczyła pozwana. Powódka nie uczyniła zatem zadość obowiązkowi wykazania zasadności roszczeń wynikających z regresu i kwot wypłaconych w wyniku likwidacji szkody.

Zdaniem powódki postępowanie w zakresie likwidacji szkody osobowej, powódka przeprowadziła w sposób nieprofesjonalny i niedokładny, czego powodem był fakt przyjęcia założenia, że co by w sprawie się nie działo, obciążać będzie pozwaną.

Z ostrożności procesowej pozwana zakwestionowała wysokość świadczenia wypłaconego poszkodowanemu oraz wniosła o nie zasądzenie odsetek za opóźnienie z uwagi na wątpliwości, które skutkowały wydłużeniem się postępowania i które zostały zawinione przez stronę powodową.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 września 2012 roku na skrzyżowaniu z ulicą (...) w miejscowości J., A. S. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym poprzez niezastosowanie się do znaku pionowego A-7 nakazującego ustąpienie pierwszeństwa przejazdu i spowodowała nieumyślnie wypadek w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...), nie zachowała szczególnej ostrożności w trakcie wyjeżdżania z drogi podporządkowanej na skrzyżowanie, w wyniku czego zajęła drogę prawidłowo jadącemu z pierwszeństwem przejazdu pojazdowi marki N. (...) o nr rej. (...), którym kierował A. D. (1), doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, w wyniku czego A. D. (1) doznał obrażeń ciała w postaci m.in. złamania kości szczękowej lewej i sitowia, złamania kości nosa z przemieszczeniem oraz wstrząśnienia mózgu, które to obrażenia stanowią średniociężkie uszkodzenia ciała i naruszają jego prawidłowe funkcjonowanie na okres powyżej dni siedmiu.

Postępowanie karne przeciwko A. S. oskarżonej o czyn z art. 177 § 2 k.k., zostało warunkowo umorzone na okres próby lat dwóch prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu z dnia 21 grudnia 2012 roku wydanym w sprawie II K 710/12.

(okoliczności bezsporne, dowód: odpis wyroku wydanego w sprawie karnej k. 134-135)

Bezpośrednio po wypadku A. D. (2) przewieziony został karetką pogotowia na izbę przyjęć szpitalnego oddziału ratunkowego Szpitala (...) w P..

Stamtąd, z rozpoznaniem urazu śródczaszkowego, skierowany został w trybie nagłym na oddział chirurgii ogólnej Szpitala (...) w P.. W chwili przyjęcia na oddział zgłaszał bóle i zawroty głowy, bóle podudzia lewego i ręki prawej, bolesność uciskową okolicy mostka. U A. D. (1) stwierdzono znaczny obrzęk czoła, nosa i okolic oczodołów, masywne zasinienie okolic oczodołów i grzbietu ręki lewej, znaczny ubytek skóry na nosie, kilka ran tłuczonych nosa i jego okolicy z uszkodzeniem chrząstki, znaczny ubytek skóry na podudziu lewym oraz liczne zasinienia i zdrapania od pasa bezpieczeństwa biegnące od lewego obojczyka do talerza biodrowego prawego.

W dniu 9 września 2012 roku A. D. (2) był operowany - w znieczuleniu miejscowym oczyszczono i zszyto rany tłuczone twarzy i nosa, założono jałowe opatrunki.

Podczas pobytu na oddziale chirurgii ogólnej wobec A. D. (1) wykonano badania diagnostyczne, w tym dwukrotnie tomografię komputerową głowy. Nadto konsultowany był on przez lekarza ortopedę, laryngologa, diabetologa i neurologa. Zastosowano leczenie zachowawcze urazów.

Ostatecznie u A. D. (1) rozpoznano:

- złamanie kości nosa z przemieszczeniem,
- złamanie kości szczękowej lewej i sitowia,
- wstrząśnienie mózgu,
- ranę tłuczoną twarzy,
- ranę podudzia lewego,
- stłuczenie ręki prawej.

A. D. (1) wypisany został do domu 17 września 2012 roku w stanie ogólnym dobrym, z zaleceniem kontynuowania leczenia w lecznictwie ambulatoryjnym i kontrolą w poradni chirurgicznej w dniu 20 września 2012 roku.

Po wyjściu ze szpitala (...) przebywał na 30-dniowym zwolnieniu lekarskim.

Podczas kontroli w poradni chirurgicznej w dniu 20 września 2012 roku u A. D. (1) stwierdzono mniejsze zasinienie oczodołów oraz wystąpienie krwiaka podskórnego czoła nad łukiem brwiowym prawym z objawem chełbotania. Wykonano punkcję krwiaka.

Po wypadku z 9 września 2012 roku A. D. (1) zgłaszał pojawiające się epizody powtarzającego się przeżywania urazo na nowo we wspomnieniach i snach, wraz z towarzyszącym temu lękiem, zmęczenie po obudzeniu się rano, objawy pobudzenia układu autonomicznego ze wzmożonym poczuciem czuwania. Z uwagi na powyższe zgłosił się do psychologa. Zdiagnozowano u niego zaburzenia stresowe pourazowe. Objęty został pomocą psychologiczną i psychoterapią.

(dowód: dokumentacja medyczna A. D. (1) k. 136-165; zeznania świadka A. D. (1) k. 261v-262)

Rozpoznane u A. D. (1) obrażenia ciała mogły powstać w zdarzeniu z 9 września 2012 roku pomimo prawidłowego zapięcia ciała pasami bezpieczeństwa.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych opracowana wspólnie z lekarzem medycyny sądowej k. 276-291; opinia pisemna uzupełniająca k. 332-334; opinia ustna uzupełniająca k. 375-376)

W dacie zdarzenia z 9 września 2012 roku A. S. nie posiadała wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 9 września 2012 roku samochód kierowany przez A. S. objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdu, stwierdzonym polisą wystawioną przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

Poszkodowany A. D. (1) w dniu 4 czerwca 2013 roku zgłosił szkodę ubezpieczycielowi. W toku postępowania likwidacyjnego szkody ubezpieczyciel, ustalając doznanie przez A. D. (1) 18% trwałego uszczerbku na zdrowiu, przyznał i wypłacił poszkodowanemu:

- kwotę 32 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

- kwotę 5 094 złotych tytułem odszkodowania za utracony dochód.

Pismem z 11 lipca 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała A. S. do zwrotu wypłaconego zadośćuczynienia w kwocie 20 000 złotych w terminie do dnia 25 lipca 2013 roku.

Pismem z 3 października 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała A. S. do zwrotu wypłaconego odszkodowania w wysokości 5 094 złotych w terminie 7 dni, który upłynął 17 października 2013 roku.

Pismem z 4 lipca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała A. S. do zwrotu wypłaconego zadośćuczynienia w kwocie 12 000 złotych w terminie do dnia 18 lipca 2014 roku.

(dowód: akta szkody nr (...))

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 43 pkt 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013r., poz. 392 j.t.), zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący nie posiadał wymaganych

uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa.

Okoliczność, że w dacie przedmiotowego zdarzenia pozwana nie posiadała wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym była bezsporna.

Bezspornym jest również, że w niniejszej sprawie nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w powołanym wyżej przepisie. Przedmiotowe zdarzenie nie miało związku z ratowaniem życia ludzkiego lub mienia ani z pościgiem za osobą podjętym bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa.

Pozwana kwestionowała natomiast możliwość doznania przez poszkodowanego A. D. (1) stwierdzonych u niego obrażeń ciała pomimo zapiętych pasów bezpieczeństwa. W ocenie pozwanej obrażenia te ewidentnie nie stanowią normalnych następstw przedmiotowego zdarzenia drogowego.

W oparciu o opinię sporządzoną w niniejszej sprawie, na wniosek strony pozwanej, przez biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. K. wspólnie z lekarzem medycyny sądowej B. Z., Sąd ustalił, że rozpoznane u A. D. (1) obrażenia ciała mogły powstać w zdarzeniu z 9 września 2012 roku pomimo prawidłowego zapięcia pasami bezpieczeństwa.

Wymieniony biegły i lekarz medycyny sądowej stwierdzili, że podczas uderzenia samochodu kierowanego przez pozwaną w samochód kierowany przez poszkodowanego, górna część ciała poszkodowanego została mocno położona na fotelu pasażera. Nie zapobiegły temu pasy bezpieczeństwa, gdyż pas bezpieczeństwa w części biodrowej utrzymuje dolną część ciała, natomiast w części piersiowej biegnie od lewego barku w kierunku prawego biodra, który to system w przypadku uderzenia bocznego nie zabezpiecza ciała, które praktycznie bez oporu wysuwa się z pasów w prawo. Przy tym uderzeniu możliwe było uderzenie kończynami dolnymi i górnymi w jakieś elementy samochodu (pedały, deskę rozdzielczą), jak również otarcie przedniej części ciała o pas bezpieczeństwa, o których to otarciach znajduje się wzmianka w dokumentacji medycznej poszkodowanego.

Biegły i lekarz medycyny sądowej podkreślili, że w powyższym momencie przedmiotowy wypadek się nie skończył. Samochód kierowany przez poszkodowanego jechał dalej i po kilkunastu metrach zatrzymał się uderzając w słupek znaku drogowego i w płot. Takie uderzenie, mające formę uderzenia czołowego, spowodowało już ruch ciała poszkodowanego do przodu. Górna część ciała poszkodowanego leżała na fotelu pasażera, nie była już trzymana pasem piersiowym, a więc mogła przemieścić się do przodu i uderzyć głową (twarzą) w deskę rozdzielczą. (k. 276-291)

W pisemnej opinii uzupełniającej (k. 332-334) i ustnej opinii uzupełniającej (k. 375-376) biegły J. K. i lekarz medycyny sądowej B. Z. podtrzymali swoją opinię i rzeczowo odnieśli się do zarzutów strony pozwanej.

Sąd w pełni podziela opinię podstawową i opinie uzupełniające biegłego J. K. oraz lekarza medycyny sądowej B. Z., bowiem spełniały one stawiane im wymogi, odzwierciedlały staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadały w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinie sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Ostatecznie opinia ta nie była kwestionowana przez strony, o czym świadczy cofnięcie przez pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 6 marca 2018 roku wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych sądowych.

W ocenie Sądu przyznane i wypłacone poszkodowanemu przez powódkę w toku postępowania likwidacyjnego szkody zadośćuczynienie w kwocie 32 000 złotych jest rażąco zawyżone.

Przy ustalaniu sumy należnej tytułem zadośćuczynienia uwzględnione powinny być okoliczności, które składają się na pojęcie krzywdy i jej rozmiar. Oczywistym jest, że ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w celu określenia właściwej wysokości zadośćuczynienia nie wyczerpuje oceny i ma jedynie charakter pomocniczy i orientacyjny.

W świetle przepisów kodeksu cywilnego (art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.), podstawowym celem zadośćuczynienia należnego osobie poszkodowanej jest złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie musiała znosić w przyszłości. Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, ale jego wysokość nie może być dowolna i ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, a przy tym nie prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Sąd Najwyższy wyraźnie stoi na stanowisku, że wysokość zadośćuczynienia musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna przy uwzględnieniu krzywdy pokrzywdzonego odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.09.2001r., III CKN 427/00, Legalis). Zasądzona kwota winna być zatem umiarkowana i utrzymana w rozsądnych granicach (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.04.2002r., V CKN 1010/00, OSNC z 2003r. nr 4 poz. 56).

Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma zatem charakter kompensacyjny. Jednakże wysokość zadośćuczynienia powinna uwzględniać wszystkie okoliczności (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.05.2019r., I CR 106/72, niepubl.) i przedstawiać przy tym ekonomicznie odczuwalną wartość. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i Sądu Najwyższego, treść art. 445 k.c. pozostawia Sądowi swobodę w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala w okolicznościach konkretnej sprawy uwzględnić indywidualne właściwości i odczucia osoby pokrzywdzonej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.07.1997r., II CKN 273/97, Legalis).

Bezspornym jest, że w rozpatrywanym przypadku A. D. (1) doznał krzywdy, ujmowanej jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, z rozstrojem zdrowia czy wyłączeniem z normalnego życia). Został przewieziony karetką pogotowia do szpitala, był hospitalizowany, zmuszony był poddać się leczeniu, przebywał na zwolnieniu lekarskim, doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu i zaburzeń stresowych pourazowych, korzystał z pomocy psychologicznej i psychoterapii.

W ocenie Sądu, mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, zadośćuczynienie w kwocie 13 000 złotych ma odczuwalny ekonomicznie wymiar, uwzględnia rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego, odczuwanych dolegliwości bólowych, czas trwania i rodzaj leczenia oraz trwały uszczerbek na zdrowiu. Kwota ta jest także adekwatna do istniejących stosunków majątkowych społeczeństwa, w tym wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, przez co utrzymana jest w rozsądnych granicach i w żaden sposób nie podważa kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

Krzywda wynagradzana zadośćuczynieniem pieniężnym, uregulowanym w art. 445 k.c., jest szkodą niemajątkową. Charakter tej szkody decyduje o jej niewymierności. Przyznanego odszkodowania nie należy traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty, o której stanowi art. 445 § 1 k.c., ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy, ale jednocześnie nie może być źródłem wzbogacenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.02.2000r., III CKN 582/98, LEX nr 52776).

Odnosząc się natomiast do wypłaconego poszkodowanemu przez powódkę odszkodowania z tytułu utraconego dochodu w kwocie 5 094 złotych, w ocenie Sądu powódka nie udowodniła swojego roszczenia we wskazanym zakresie. Z przedłożonego przez powódkę dowodu w postaci zaświadczenia o osiągniętym przez poszkodowanego dochodzie (k. 76) wynika, iż w okresie od 1 lutego 2012r. do 30 września 2012r. dochód A. D. (1) kształtował się w przedziale od 5 485,10 zł do 10 497,50 zł. Niemożliwe zatem był ustalenie faktycznie utraconego przez poszkodowanego dochodu.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 43 pkt 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 476 k.c. i art. 481 k.c., Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 13 000 złotych wraz z ustawowymi

odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części. Pozwana już na etapie likwidacji szkody kwestionowała wysokości wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania , stąd w ocenie Sądu nie zasadnym było zasądzenie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu , to jest od dat przyznania poszczególnych kwot odszkodowania.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018r., poz. 300 j.t.), Sąd zwrócił pozwanej kwotę 391,05 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 100 kpc, biorąc pod uwagę częściowe tylko uwzględnienie żądania pozwu.